

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

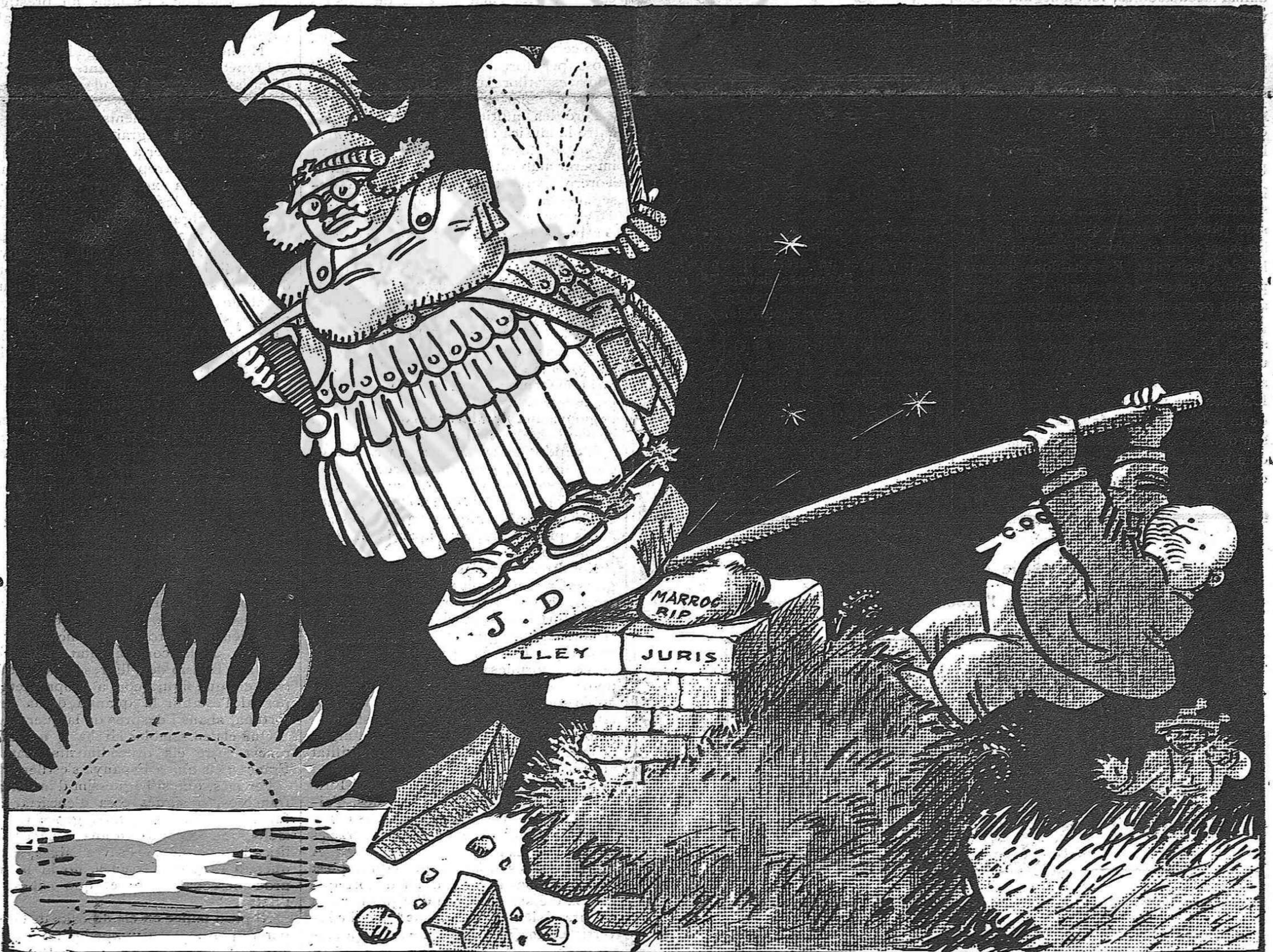
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagomi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

FEINA INUTIL

— Jo prou m'hi repenjo, però cal... Ni decantada, vol acabar de caure!...

El canti trencat

Crac!... Ja s'ha trencat el canti, el del Govern Maura. Semblava un canti d'aram, i, pel que's veu, era un canti d'humil terrissa, com el de tots els altres Governos de més o menys alçada que a l'Espanya dels nostres dies hi ha hagut.

El marquès de Alhucemas ja havia advertit a En Maura que hi havia perill de trencadissa. «Tant va el canti a la font—digué el marquès gris en el seu discurs del Senat—que al capdavant es trencarà.»

Però la trencadissa que s'anunciava era política, parlamentària. Amb les Corts tancades amb pany i clau, aquest perill havia passat. Els qui han trencat el canti no són els polítics, sinó els altres. No ha calgut tant sols, per a trencar-lo, un cop de sabre. Amb el soroll del sabre n'hi ha hagut prou.

Ja està trencat el canti. I la trencadissa ha fet xipoller...

EL RECORD D'EN VIGNY

Avui, dia 12 de gener, se'm fa viu el record d'aquell llibre d'Alfred de Vigny, *Grandeur et servitude militaires*, que fou el primer en parlar de les milícies amb paraules modernes, que excloïen la vella retòrica emfàtica. Aquest record se redreça damunt els telegrams que parlen de la crisi total, l'eterna crisi dels governs espanyols capitulant davant d'un dels seus organismes. I la frase d'Alfred de Vigny torna a lluir: «L'exèrcit és una nació dintre de la nació.»

Però no posava en ell una independència, sinó un caràcter. L'exèrcit tenia una ànima lacedemònica, feta d'orgull, de resignació, de coratge estoic, de despreocupació forçosa pels bens materials, d'allunyament dels sentiments comuns. A un capità de vaixell de guerra, el Directori li ordena fusellar a un home, a un jove, que no ha comès altre delicte que escriure uns cuplets polítics. Li plora l'ànima, però el fusella. És el seu deure. Un altre capità, d'exèrcit de terra, cau presoner. Veu com passen els anys, com se desfà la seva carrera, com pateix la seva pàtria, i encara que pot fugir, no ho fa, afegint el dolor del sacrifici al dolor de l'esclavitut. Però ha donat la seva paraula d'honor de no fugir. Un almirall anglès porta anys i anys navegant, sense poguer veure a la seva esposa ni a les seves filles. Cada vegada que demana una llicència, l'Almirallat li respòn que s'espera, que la guerra no ho permet. L'almirall se va envellint a la mar, lluny de la pàtria, lluny dels seus. Però és el seu deure... Un dia mor en plena mar, com havia viscut, i l'Anglaterra l'omple d'honors, presentant-lo com a exemple.

Era un militar, un militar anglès, ple de grandesa i ple de servitut.

Tot això constituïa, per a Alfred de Vigny, l'honor militar, fonamentat en el deure, i el deure aixecat damunt de la resignació i de l'obediència. Tots els manaments militars podien resumir-se en aquest: Obeiré per damunt de totes les coses. A la república, a l'emperador, al rei, a l'Estat, era igual, però l'obediència única. En el fons uns cristians cavallers, encara que vulneressin el «no mataràs».

Tot això ocorria en la França gloriosa i guerrera de final i de començament de segle. Eren els mariners anglesos d'Aboukir, i eren els soldats d'Austerlitz i de Marengo.

Tot això era escrit a França, en l'any 1830, per l'Alfred de Vigny, militar i poeta. D'això, avui, 12 de gener, ja fa un segle...

PARADOX

El drama entre bastidors

Això que ha passat aquests dies a Madrid és un drama. Drama polític, amb molts actes i amb molts quadros, i amb intervenció de personatges amb esperons. Però és un drama que no s'ha representat a l'escenari, davant del públic. És tracta d'un drama entre bastidors. Oficialment, constitucionalment, no ha passat res, fins al moment en què, com a desenllaç de l'obra, el Govern Maura ha caigut, com si l'hagués ferit el llamp.

En això està la major gravetat dels esdeveniments d'aquests dies. Una pressió material, declarada, externa, de «determinats elements» no hauria causat un dany moral tan gros com la pressió realitzada entre bastidors. Més val, des del punt de vista de la dignitat civil, que un

Govern o un ministre caiguin davant d'un cop violent, que no pas que caiguin per efecte d'una simple amenaça.

Ja fa anys que els principals fets de la política espanyola es descabdellen entre bastidors, mig d'amagat, entre xiu-xius i aires de misteri. Ni es pot tancar el que passa, ni es veu clarament el curs dels conflictes. És com una claror d'esclatxes entre la fosca.

Aquestes coses que passen aquí són el símptoma evident d'una gravíssima malaltia. Alguna vegada s'ha presentat aquesta en altres Estats. A l'Amèrica espanyola hi ha hagut casos semblants. També n'hi ha hagut a Grècia i Turquia. Però enlloc han durat tant de temps. La malaltia que per a un Estat representa la irrupció de «determinats elements» en les funcions del Govern, s'ha fet crònica a Espanya. Des de l'any 1917, la majoria de les crisis ministerials han estat mogudes per les mans que es belluguen entre bastidors. Un cop de febre violent pot salvar de vegades una nació. Però la febre que s'allarga i té intermitències agudes, consum i mata lentament i segurament.

Això d'ara és molt més que la caiguda d'un Govern. És la recaiguda de l'Estat espanyol en la seva incurable malaltia de descomposició.

FULMEN

S. M. el Futbolero

Quan la gent s'enternia escoltant música italiana, l'idol de les multituds i l'objecte de tots els somnis femenins era S. M. el Tenor. Aquells pinyols angelicals feien xagrinar la carn de tots els escots i la gent se disputava les capses de cerilles que portaven el retrat del divo cèlebre. Aquella majestat era virtuosa per força, perquè la *Cazalla* li podia espantillar la veu i les dones li podien atropellar el pit.

Però les multituds són inconstants i entre la música alemanya i el noble arte del toreo varen destronar al Tenor i va imperar amb tota la seva força S. M. el Torero. Aquest prestigi va fer-se desseguida més sòlid i més popular. S. M. el Torero se dejaba *querer* per les noies i acceptava uns *chatos* del primer admirador que els hi oferia.

Tot vé que s'acaba en aquest món i el regnat del Torero fou substituït per l'aparició de S. M. el Pelotari. Va durar uns quants anys que tot eren Frontons i Jay-Alays i Beti-Jays i ais! i basques. En veient una camiseteta ratllada i una boina, les noies ja's tornaven grogues i el pelotari tenia també, com el torero, l'aventatge de que sabia correspondre a les dones i agafava una *fumanera* quan convenia, i convenia molt sovint.

L'imperi de la piloteta vasca no va ésser llarc i la gent va distreure's una temporada amb herois de cine i atletes de circ. Ja semblava que no tindrien successió les majestàtiques figures destronades quan, de repent, apareix S. M. el Futbolero.

Nosaltres, som uns enamorats dels esports. Creiem que és urgent vigoritzar la raça i, com els vells llatins, pensem que el cos fort fa el seny clar. Tots els exercicis físics ens agraden i especialment el futbol que és ciència i destresa, càlcul i decisió, fortalesa i agilitat. Lo que no podíem suposar mai és que d'aquest noble sport, pogués sortir-ne una majestat digna competidora dels destronats pelotaris i toreros i un públic que, algunes vegades, deixa enrera en incivilitat al públic de les places de braus.

Apunta ja en l'horitzó S. M. el Futbolero amb son seguici d'amigués, d'aiguards, de bronques i d'amics entusiastes que riuen totes les seves gràcies encara que les digui amb *mantellina*. A nosaltres ens sabrà molt greu que aquest regnat es consolidi i que un deport que tindria d'ésser un motiu d'orgull per a la cultura física dels catalans, quedi convertit en una excusa per a enlairar a ma-

jestats, algunes voltes no gaire recomanables i per a contribuir a la formació de públics escandalosos.

Visca el futbol; però abaix S. M. el Futbolero!

JEPH DE JESPU.

ES VEN PER TOT ARREU

L'Almanac de
"La Campana de Gràcia"

El bon exemple

A desgrat dels defectes que puguin ésser-los tirats en cara, serven els francesos la costum de prendre's seriosament les coses de la vida pública.

En creure a la França víctima dels flagells que pesen damunt els Estats llatins, en negar, per exemple, que entre l'administració francesa i l'espanyola hi hagi cap mena de diferència en atribuir a la política de la nació veïna idèntics defectes que a la nostra, vé qualque aconseqüentment a destruir aitals lleugeres afirmacions.

Digui's lo que's vulgui, siguin aquests o uns altres els pecats de que els francesos adoleixin, és lo cert que tenen de la política i de l'administració un concepte totalment contrari al que per aquí s'estila. Que l'administració de justícia s'entén allà d'un modo distint al que apreciem nosaltres; que els mots Llibertat i Igualtat, tan desacreditats aquí, serven a l'altra banda dels Pirineus un prestigi i un respecte mereixedors de la més alta consideració.

Ho hem dit mantes vegades, i és del cas repetir-ho avui, davant del fet eloqüentíssim que suposa el processament d'En Vilgrain, ex subsecretari del ministeri d'Abasteixements.

S'acusa al tal Vilgrain d'haver usat de una martingala per a desertar el lloc que ocupava en les tropes de combat; d'haver simulat una excusa per a provocar la seva baixa en les rengleres de l'exèrcit.

No han valgut an En Vilgrain la seva carrera política, ni el seu patrimoni personal. Com si es tractés d'un pelacanyes qualsevol, lo mateix que si en comptes de tot un subsecretari de ministeri sigüés el tal un senzill porter de humilíssima oficina, s'ha vist En Vilgrain empresonat i sotmès a un procés, que així pot rehabilitar-lo com pot menar-lo al descredit i a la vergonya més horribles.

Per si manca quelcom a l'accusació llençada contra En Vilgrain, s'ha atacat la seva fortuna, que algú suposa augmentada a l'ombra del càrrec que el Govern li tenia confiat. La remor pública presenta a l'ex subsecretari complicat en unes adquisicions de blat, realitzades per delegació del Poder que accidentalment representava. Es diu si l'operació valgué an En Vilgrain tant o quant.

Per a esbrinar lo que de real o de suposat pugui haver-hi en el fons de la versió, és per lo que ha sigut l'home privat momentàniament de la llibertat. Ultra posar-se en clar lo de la deserció davant de l'enemic, es procedirà judicialment al examen de la comptabilitat seva, així com a la revisió dels llibres de les indústries en que figura com a coòproprietari, per tal d'establir la quantia de la seva fortuna, abans i després de la guerra.

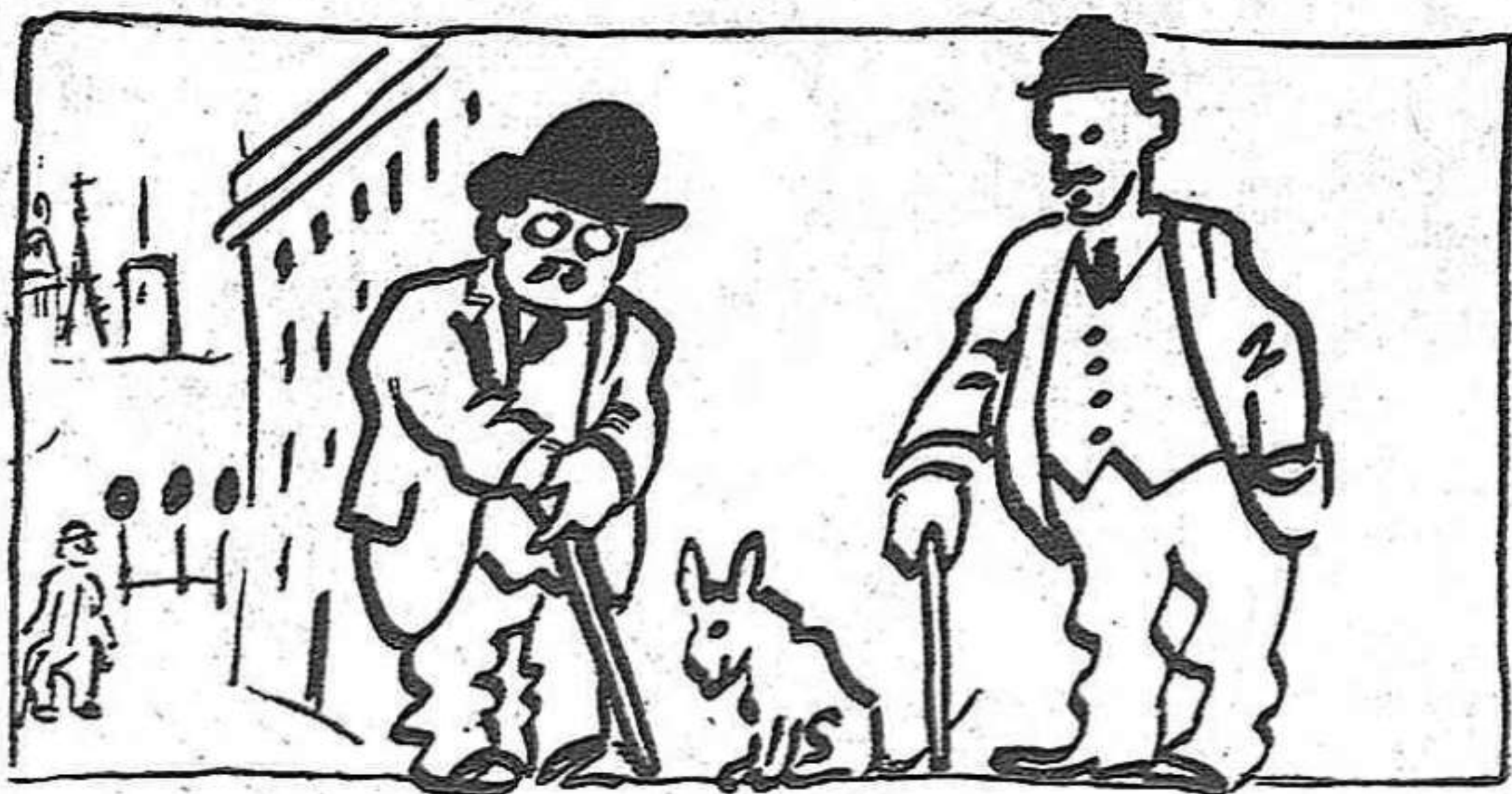
Què els en sembla? Hi ha o no diferència entre els procediments usats a França i els que a Espanya s'estilen?

Per més, que si haguessim d'imitar als francesos, si sigüés cosa d'encartar als funcionaris alts i baixos, grocs i vermells, que amparats en una situació política han omplert les seves caixes, si toquessin a revisar fortunes, no hi hauria prou personal entre el que cobra de l'Estat.

Ni prou paper en els dipòsits de la paperera per a instruir expedients.

Els veïns de Barcelona, l'any 1926

(Després de celebrada l'Exposició d'En Pich i Compañia)

—Estic apurat... M'hauries de deixar una pela.
—Home, si em regales un duro, te'n deixaré dugues.

JA HA SORTIT

Almanac de "La Campana de Gràcia"

Ens manquen escoles

Bon espanyol, de qualsevol generació o llinatge que siguis, pensa que l'escola és el fonament de tot. O sinó, dona una mirada per tot arreu, i veuràs que, si res se mou, és per un principi d'estudi; i aquest principi d'estudi, lo mateix pot venir d'una experiència adquirida en una Universitat, que en un Institut, que en una Acadèmia; emperò si anem a cercar la causa d'aquests efectes, en la seva arrel, origen i fonament, veurem que, la percepció que ens fa considerar l'existència d'una mà directora en un desenvolupament de progrés, té el seu començament en l'escola, i si portem les coses en sa última divisió, havem d'anar a parar en lo mateix que no'ns en hem pas d'adonar.

Vui dir, que així com un edifici no's pot començar pel teulat, de la mateixa fàisó, si volem ésser advocats, notaris o metges, no'ns en podem anar de dret a l'Universitat, si no sabem les primeres lletres, perquè aquest és punt d'ampliació de matèries, i per la mateixa raó, en aqueixos centres, no poden perdre el temps en ensenyar-nos les beceroles.

Es per això, que ningú pot prescindir de l'escola, com a base de civilització, i un servidor sempre sostindrà aqueix fort: que mentre l'Espanya no compti amb les escoles que li són precisés en raó directa a sa densitat de població, el seu engrandiment serà en relació amb sa deixadesa; i tots haurem de veure com les nacions veïnes, sense que les destorbin guerres ni revolucions, ens deixen en rera en els seus milloraments constants en tots sentits; i nosaltres encara que fem forces de flaqueza, no podem seguir perquè lo més calent serà a l'aiguera.

La nostra nació té, si fa o no fa, 30.000 escoles oficials, i en necessita, sense exagerar, 50.000, per a donar l'abast només, als mestres que té. Aquesta desproporció fa que gran nombre de mestres s'hagin d'espimpar abocant-se amb altres feines per mor d'anar rullant, qui en oficines, qui de porter, etc.; perquè els mestres, qui més gran, qui més xica, també tenen aquella bossota que sempre hi hem d'anar posant, si no volem acabar com el respectable alcalde de Cork.

I jo pregunto tot seguit: No és una llàstima, que aquesta gent que s'han cremat les celles estudiant pedagogies, i formes d'ensenyar, no tinguin ara col·locació, per falta de places, en perjudici d'ells i del país que'ls sosté?

O bé, no és una vergonya que, tenint el poble fam i set d'instrucció, i no veient satisfeta en regla aquesta necessitat moral i psicològica, s'apropii a qualsevol, posant-lo en un local a punt de caure, per a demostrar a còpia de números que 3 i 4 fan 8?

El Magisteri espanyol, no té l'esgambi que necessita, per a desenrotllar d'una

Senyoret de casa bona

—Es una injustícia!... A tots els que no sabem fer res, ens haurien de donar per inútils.

Diàleg de circumstàncies

—Senyor Francisquet: què seria lo primer que faria vostè, si el fessin ministre de la Guerra?

—Derogar la llei de Jurisdiccions... i un bè negre.

manera airosa, el seu programa d'ensenyament. I tot és per falta d'escoles.

I fins que l'Estat faci l'home, començant per subvencionar totalment el cost de les obres, posant-hi activitat, no'n tindrem d'escoles. I no'n tindrem, perquè així com els mestres quan cobraven del poble que estaven, tenien de viure dels aires del cel, així mateix ara, bon munt de pobles amagaran veïns i faran les mil martingales, per a que el cens sigui més reduït, i no s'hagin de carregar amb el mort d'haver de fer una escola.

MIQUEL RIBALTA

El llenguatge diplomàtic

Un diari barceloní acollí dies passats unes declaracions fetes pel general francès Lyautey, a un seu col·laborador.

Les paraules atribuïdes pel periodista al colonitzador francès, tingueren el do de treure de pollaguera al govern espanyol, que sense encomanar-se a Déu ni al diable, sense pensar en lo que anava a fer, es llençà tot de sobte a una rectificació.

La cosa hauria pogut mig perdonar-se, de no haver sigut la rectificació una embestida contra el militar francès, al que deixava la nota com un drap brut. La equanimitat i la prudència, virtuts fonamentals de la diplomàcia, quedaven fetes engrunes després de llegida la nota.

En l'assumpte, delicat de per sí, hi prengué cartes el nostre ambaixador a París. La diligència acomplerta pel representant d'Espanya prop del Govern de la nació veïna, ha donat peu a una altra nota del ministeri d'Estat, en la que es fa saber que el mariscal Lyautey no ha parlat amb el periodista, al que pinta poc menys que com a un ximplet.

El diari, com és natural, s'enfada amb

el ministre d'Estat, a l'hora que surt a la defensa de l'escriptor.

I, entre altres coses, moteja la nota de incoherent, de confosa i d'antigramatical. Tan enrevessada, que és difícil treure'n l'entrellat.

El ministre d'Estat serà un impulsiu i els funcionaris a les seves ordres uns veritables toca-campanes. El periodista, autor de la intervü amb En Lyautey, un geni del reportatge. El diari, el més exacte i més ben informat. Passem per això i per molt més, si cal.

Lo que no pot negar-se, és que en tractar de l'assumpte ha demostrat la direcció del colega venir completament de l'hort.

La nota és incoherent i antigramatical, per la raó senzillíssima de que no pot ésser d'altra manera. Pel motiu de que l'han escrita diplomàtics, i ja és sabut que aquests no parlen com el reste dels humans.

Pitjor hauria sigut que en comptes d'En González Hontoria l'hagués redactada En Maura.

Al diari que ara es queixa, li hauria rodat el cap.

Notes de fòra

Navàs (Manresa).—El dia 1 del corrent mes tingué lloc en aquest progressiu poblet un acte veritablement simpàtic.

Els nostres benivolguts amics Na Concepció Solá i Pere Codina, tingueren la ditxa de veure coronats els seus amors, per primera vegada, amb una preciosa nena, qual vinguda omplí de goig tota la casa.

Per acostumada tradició fou avisat Mossèn Negrito a fi de que senyalés hora per a remullar a la innocent criatura.

Mossèn Negrito digué que no podia acceptar la personalitat del padri perquè no havia complert el precepte pasqual.

Nosaltres sabem per cosa certa que ni el padri ni cap de la família ha complert dit precepte, ja que la mentada família no té per costum combregar amb rodes de molí.

ES VEN A TOT CATALUNYA

L'Almanac de "La Campana de Gràcia"

Creient-se, el Negrito, que atemoritzaria a la família amb ses condemnatòries i estúpides manifestacions demostratives de sa gran incapacitat, es negà a celebrar l'acte; però com que els pares de la criatura són com cal, l'acte se celebrà civilment i amb nombrosa concurrència.

Esverat el «espanta siete y mata ocho», anà a consultar lo que passava al panxut de Castellet an aquest cacic que's creu ésser l'amo del poble, i com sigui que'l aconexament se celebrà amb un grandios banquet, els dos fulanos no saben quin camí emprendre.

Molt bé, senyor Negrito, ens ha donat la pauta a seguir i cregui que des d'ara ja no'l molestarem lo més mínim, perquè les criatures sense remullar-los-hi el cap també viuen i es fan grans com les altres.

ESPUERNES

He trobat a un diputat.

—I doncs! —li he dit:—Que no pensen tornà a obrir prompte les Corts?

—No ho sé. En les altes esferes, per ara no diuen res.

—Però, i vostès, com s'ho prenen? No insten perquè sigui aviat?

—Oh! A nosaltres no'ns du pressa. Com que el sou també el cobrem de la mateixa manera...

Per què Alemanya no paga lo que a França està adeudant? Per mera tacanyeria?

Per no desfer-se dels marcs? No: la causa és molt més sèria.

En aquell gran país hi ha, com aquí, un antic «dagi», en virtut del qual se sap que «aquell qui paga, descansa».

I per xò no vol pagar: l'Alemanya és laboriosa i es nega a acceptà el descans.

—Jove, escolti. ¿No va dir-me que quan fossim a l'any nou vindria per demanar-me la mà de la noia?

—Oh!...

Ho vaig dir i no me'n retracto. —Si és així, per quins cinc sous no ha vingut?

—Vol que li parli amb tota franquesa?... Doncs, la mà de la seva filla ha d'ésser meva, però... no goso, ara, a demanar-li... —Però bé, per què? Ai, jo't toc! —No ha vist que la té, pobreta, tan plena de panallons?

—Els «caps-padres» europeus estan reunits a Cannes, un poble molt aixirrit, ple de «torres» admirables.

Manubristes

—Els organillers tan aviat toquem Els Segadors, com La Marcha de Cádiz com L'Internacional.

—Sí, vaja, sou oportunistes com els de la Lliga.

—I què hi fan allí? —No ho sé,
i d'això no ha d'estranyar-se'n,
perquè, com ho sabré jo
si ni ells mateixos ho saben?

Quin moviment, als cassinos!
Quin xiu-xiu, entre les colles!...
Com se coneix, amb el tràfec,
que les eleccions s'acosten!
Es un efecte infalible,
que pinta les costums nostres:
en parlant de confitura,
desseguida surten mosques.

Venia un ocell de l'Àfrica,
i jo li vaig preguntar:
—Ocell, els soldats nostres,
què fan per allí?

—Tirant.
—Però l'assumpte, com marxa?
Creus que s'acabarà aviat?—
L'ocell es va posà a riure...
va continuar volant.

C. GUMÀ

Uns per massa...

Hi ha pobles que semblen deixats de la mà de Déu.

Altres, en canvi, tenen una sort que no se la mereixen.

Aquí, per exemple, fa sis mesos que no se sent parlar d'altra cosa que de les eleccions per a regidors.

Barrejats amb els comentaris a la vinenta lluita, s'hi veu el nom d'una renglera de senyors disposats a sacrificar-se per tal de fer la felicitat dels barcelonins.

Si hi hagués unes eleccions cada setmana, no es produirien prou llocs ni prou vacants per a acontentar als pretendents a la nevera.

A Pamplona—vegin lo que són les coses—no saben a qui enviar a l'Ajuntament, que és fàcil tingui de tancar les portes per manca d'aspirant a la regidoria.

Així ho diu un telegrama de Pamplona, que expressa el sentiment de la població motivat per la crisi regidoresca.

De bona gana enviariem als pamplonesos l'aixam de pretendents que a nosaltres ens sobren.

Ja podríem preparar trens especials.

REPICS

Per les màgiques i estupendes coses que's venien anunciant la setmana passada, semblava que aqueixos dies, a Barcelona, a Madrid i a tota Espanya havíem d'estar «sobre un volcán».

I res!... tot s'ha tornat aigua de borratxes. No ha caigut sinó el Govern, que no és gran cosa.

La temuda erossió no ha tingut lloc. Com totes les revoltes que s'anuncien a so de bombo i platets, aquesta dels «determinados elementos», ha fet figa. En Maura i En La Cierva són els únics que han rebut del carpó. No estem, doncs, «sobre un volcán», sinó que continuem «sobre un balcón».

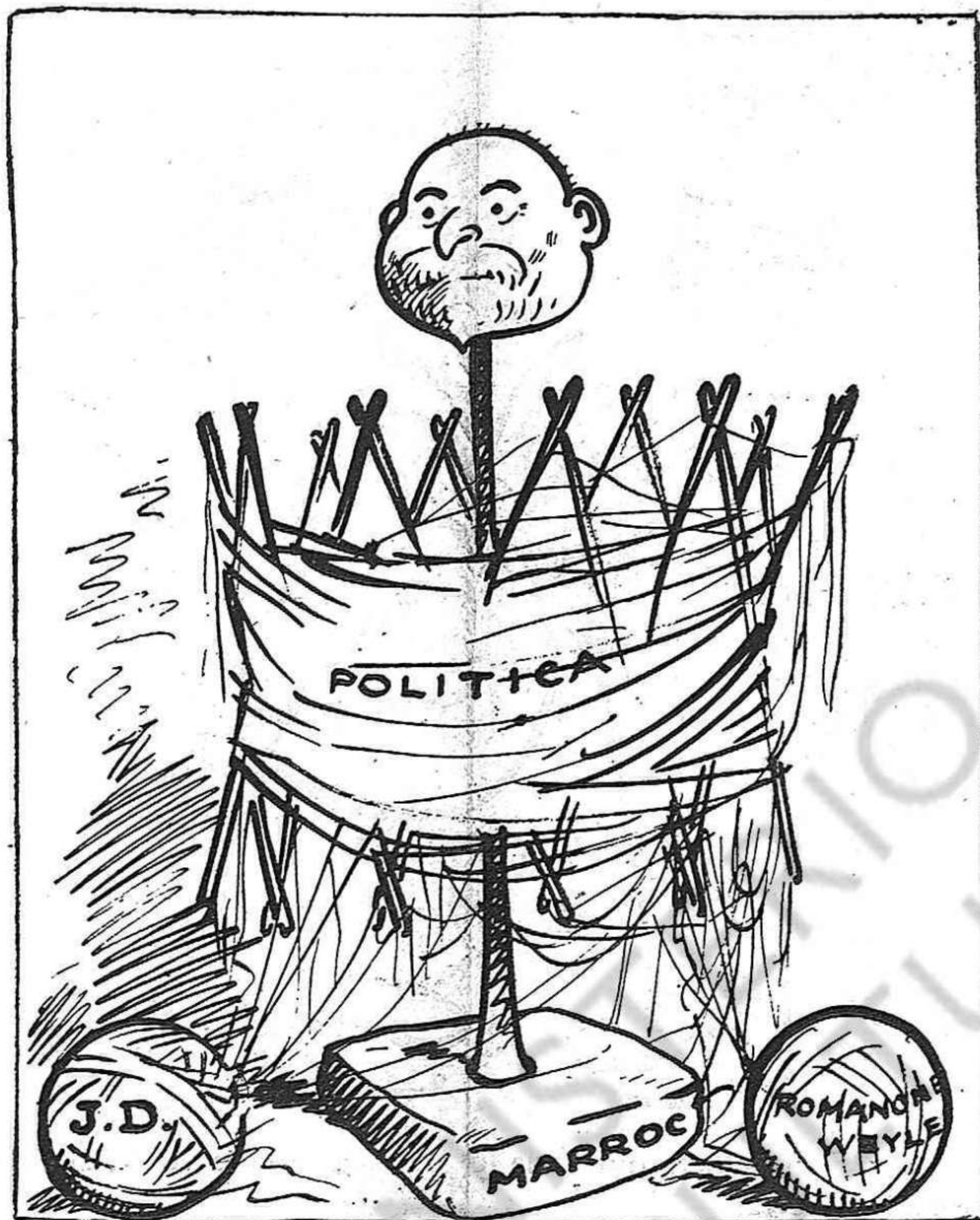
Sobre un balcó que dóna a la Plaça d'Orient... i no precisament a la Plaça d'Orient de Gràcia.

Havem llegit en alguns diaris:
«Acusado de injurias al ejército por medio de caricaturas publicadas, ha sido denunciado por el fiscal de Su Majestad, el semanario *La Campana de Gracia*»

Però com que qui mal no fa, mal no tem, nosaltres estem tranquilets de consciència.

I esperem que tot plegat serà, no una ensopada nostra, sinó un error d'aqueixos senyors

La troea embullada

— Qui sigui capàs de desenredar-la, que aixequi el dit.

Ja ha sortit i es ven per tot arreu

ALMANAC

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

per a aquest any 1922

Un llibre atapeït de ninots i ple de prosa i vers

Preu:

80 cèntims

Nova política?

— On anirem, senyor cotxer?
— Enlloc; com sempre.

que sempre tenen ganes de cercar-nos les pessigolles.

Llegim:

«Es digna de elogio la actitud de algunas entidades comerciales que en el balance han consignado una cantidad para las obras de la fachada del templo parroquial del Santo Espíritu».

Lo trist és que la major part d'entitats comercials, no pensin, abans que en les obres de les esglésies, en la higiene de les fàbriques i en el millorament de les cases per a obrers.

Crisi total.

A l'hora de compaginar el present número es parla d'una solució Weyler.

Home!... Home!...

Weyler no seria solució, sinó més aviat disolució.

I de disolució només pot haver-n'hi una: la de les Juntes de Defensa.

En Lerroux es dirigeix als joves radicals valencians en els següents termes:

«De gran satisfacció me serviria ver que mis correligionarios, elevándose sobre las miserias presentes para observar la política nacional desde el punto de vista más alto, aciertan a comprender la única táctica que puede elegirse en las actuales circunstancias, para conservar en alto la bandera de nuestros ideales y dar la impresión de capacidad que debe tener la Democracia republicana para que las clases de nuestro país que sintiendo en su espíritu de libertad por razones de carácter económico se mantienen al lado de la Monarquía, en horas próximas de posible catástrofe nos proporcionen la fuerza y opinión indispensables para que una transformación del régimen no represente entregar el país a las arbitrariedades de la anarquía o a los delirios de ilusiones vengadoras que se incuban en el alma de la muchedumbre empujada por la constante injusticia, y que clama constantemente por acciones directivas que den cauce a sus legítimas ansias de reivindicación con frecuencia pervertidas y desanimadas por las excitaciones salvajes de los unos o por los errores de los otros.»

Ja he veuen.

Ni un quefe de la guàrdia de «alabarderos» seria més moderat.

Retallem de la convocatòria publicada per la agrupació socialista:

«Rectificando fundamentalmente el criterio abstencionista, que ha venido como anillo al dedo a las taifas políticas que han convertido en merienda de negros los intereses municipales de la ciudad, porque merced a él han podido ostentar las representaciones de carácter popular, es preciso que la clase trabajadora se apresure a intervenir en la vida pública y a imponer en todos los órdenes de ésta las normas de moralidad y de justicia que deben ser la característica esencial de su actuación.»

Potser tinguin raó.

I cadascú que se'n prengui lo que vulgui.

Joves i nines de la més alta aristocràcia barcelonina estan organitzant una companyia de declamació per a començar aviat una temporada teatral en els salons de casa bona.

Podrien debutar amb el popular sainet d'En Rusiñol *Gente bien*.

I debutar per Carnestoltes.

En De Valera ha perdut el plet.

Els irlandesos oportunistes li han pujat a cavall, i no tindrà més remei que plegar veles.

Era dels del «tot o res», i es clar, ara haurà de fer com l'Aldavert: establir una impremta al carrer de Xutclà de Dublín, publicar una «Renaixença», i cridar: Volem!...

Foren moltíssims els madrilenys que, el dia dels Reis, anaren a deixar targeta a casa de Don Valerià Weyler.

Algú dirà: Quines coses més estranyes!

Però, ben mirat, és lo més natural del món.

No es tractava de Reis!... Doncs què més just que festejar al Rei d'espases!...

Imprempta LA CAMPANA Y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8